

Grund. Er der Noget, Regjeringen frygter, saa er det netop den lovlige Grund, thi den veed meget godt, at den ikke dækker Regjeringen for, hvad den har gjort, og at den hindrer, hvad den vil gjøre i Fremtiden, hindrer Militarismen, Gendarmerivæsenet og de provisoriske Love. Den vil derfor ikke have lovlig Grund under Fødderne. Naar altsaa det ærede Medlem absolut vil styrte Ministeriet ud i Lovløshedens og Provisoriets Ode, saa munder han mig virkelig om de Molboer, der druknede Valen, thi er der noget Sted, hvor Ministeriet befinder sig vel, saa er det i Provisoriet, og det vilde ikke lykkes det ærede Medlem, selv om han slog sig sammen med os, at binde Regjeringen og faae den ind paa den lovlige Grund, thi der faar man ikke disse Ministre. Jeg skal imidlertid ikke indlade mig nærmere herpaa. Den Politik, som det ærede Medlem har stiftet, er jo kun stiftet; det maatte dog først nærmere paavises, hvortil den fører. I store Træk er det en Protestpolitik, men der maa Mere til. En Protestpolitik i og for sig er tomme Ord; efter Protestpolitikken maa der føres en Handlingspolitik, men det ærede Medlem har ikke udtalt, hvilke Handlinger han vil lade træde i Stedet for Forhandling, og det er derfor unyttigt at komme ind derpaa. Desuden har det ærede Medlem kun talt paa egne Begne, men hverken paa dette eller paa noget andet Partis Begne, og det vilde derfor være at spille Tiden at komme nærmere ind paa hans Udtalelser. Hvad jeg imidlertid ganske bestemt paa mit Partis Begne maa nedlægge Indsigelse imod, er, hvad det ærede Medlem har gjort, idet han er kommen Regjeringen til Hjælp og har støttet dens Anklage imod Oppositionen for at drive Stinforhandling. Denne Anklage er urigtig og faktisk ikke sand. Jeg tror ikke — det vil jeg sige med det Samme, thi jeg ønsker ingen Misforstaaelse — jeg tror ikke, at det ærede Medlem har handlet saaledes for at gjøre Regjeringen en Tjeneste ved at angribe Oppositionen, men det ærede Medlem staar i en vanskelig Stilling, thi han skal bringe sin Politik for i Aar i Forbindelse med den fra i Fjor, og det kan han ikke. For at gjøre det er han, maaske uden selv at vide det, kommen til at tale de samme Ord, der stode i Hørebladene i Fjor og kommen til at bruge Regjeringens egne Ord til Anklage mod hans eget Parti. Slikt kommer let, naar man forandrer Standpunkt og staar alene imod dem, som man tidligere har været sammen med. Det er gaaet mange Mænd, der have været fortjente af deres Parti og af deres Land saaledes, at

de paa Grund af en saadan Stilling ere endte med at gaa deres Modstanderes Vrinde. Det er imidlertid Noget, man selv maa forsvare, i denne Henseende maa man gjøre, som man selv vil, men hvad jeg bestemt ikke blot paa egne, men paa mit Partis Begne maa nedlægge Indsigelse imod, er, at det ærede Medlem har godkendt Ministerens Anklage imod Partiets Politik i Fjor ved at sige, at vi tilfattede at give Regjeringen en ubrugelig Finantslov, thi det er faktisk ikke Tilfældet. Oppositionens Stilling i Fjor var den, som jeg nu har skildret, og dens Stilling er nu den selv samme. Hvis der ingen Forhandling bliver, skal det ikke lykkes at lægge Ansvaret derfor paa os i Aar saa lidt som i Fjor, men d'Err., der ønsker at sprænge en Forhandling i Aar, maa selv bære det.

Finantsministeren (Estrup): Der- som det ærede Medlem, som nu satte sig, ikke fjender den nuværende Regjering's Forstaaelse af Grundloven, tvivler jeg om, at nogen Forhandling, der nu maatte optages med ham derom, vil bringe ham til Forstaaelse deraf. Jeg ser ikke rettere, end at der i de forløbne — lad mig sige 10 Aar — har været forhandlet saameget om Grundlovens Forstaaelse, at Enhver, der har fulgt Forhandlingerne maa være fulgt med deri, og jeg vil endogaa sige, at denne Regjering er saa langt fra at ville stikke Noget under Stolen, at den jævnlig har offentliggjort sine Forstillinger til Hans Majestæt Kongen, hvor det gjaldt Forretagelsen af overordentlige Skridt, har forget for, at netop dens Betragtning af Forholdene kom til offentlig Kundskab. Naar dernæst det ærede Medlem med Hensyn til Bevillinger til Provisorierne lægger mig det i Munden, at med saadanne Fordringer med Hensyn til Bevillinger til Provisorierne, var det jo givet, at ingen Forstaaelse var mulig, skal jeg kun henvise ærede Medlemmer, der ikke maatte huske, hvad jeg har sagt, til at efterse i Tidenden, hvad der staar; der staaer ikke et Ord derom. Hvad jeg har sagt, er kun det — og det skal jeg staa ved — at Finantslovsforslaget skal indeholde Udgifter hidrørende fra bestaaende Love, altsaa ogsaa fra de provisoriske Love, saalænge de bestaa, altsaa indtil de enten ere blevne ophævede eller forandrede. Det Videre, siger jeg, har det ærede Medlem gjort ganske paa egen Haand. En anden Feiltagelse eller Feilhuskning gjorde det ærede Medlem sig skyldig i. Jeg har ganske vist, om man vil bruge det Udtryk, taget til Indtægt en Udtalelse fra en af Oppositionens Førere om den Finantslovsfor-